

"רחל רחל אורך יהל" – לפי המיתולוגיה המשפחתית, מילים אלו אבא שר כאשר צנח כחייל בנח"ל כדי להתגבר על הפחד מהצניחה.

סיפור שמתאר את סיפור האהבה בין הנערה הירושלמית היפה, שבעה דורות בארץ, שעברה את המצור על ירושלים כילדה, ובין הנער חדור האידיאולוגיה מבית ייקי בתל אביב.

אהבה שהביאה לחתונה בגיל צעיר, ולכך שבגיל 24 כבר היו לכם ארבעה ילדים (יוסף, ברוריה נועה ואני) ורק שנים אחר כך נוספו עוד "בני הזקונים" - אליצור ואז רקפת.

הבית הצנוע בסעד היה מלא חום ושעות אחרי הצהריים בהם שהינו בסלון זכורות לי לטובה, עם תנור הנפט שהפיץ חום ואמא מספרת לארבעתנו סיפורים כמו – "המסע אל האי אולי" של מרים ילן שטקליס או "שלוש לך אורחת" של רבקה אליצור.

אמא, תמיד היית עסוקה במיומנות במלאכת יד כלשהיא – מסריגת סוודרים לפי הוראות מז'ורנל בספרדית, אותה למדת בזמן השליחות שלנו בארגנטינה, דרך תפירת בגדים לפי הוראות חוברות בורדה באנגלית, ועד מקרמה, סריגת כיפות, ורקמה מסוגים שונים (ובמיוחד על שמלות בת המצווה של נועה ושלי).

בשלב מסוים גם בסעד הכירו בכישרון זה והלכת ללמד מלאכה בבית הספר ובהמשך גם חשבון ומחשבים לילדי היסודי.

בגיל 46 אבא חלה ובמשך כשנתיים תמכת בו וליוית אותו לכל הטיפולים, רגילים וניסיוניים, עד שנפטר, ונשאר כאב גדול וגעגוע, בלבבות של כולנו.

במובנים מסוימים, מעולם לא התגברת על אבלך. אבא נפטר ואורך הועם.

בשנים לאחר מכן חיזקת מאד את הקשר עם אמך, סבתא זהבה, עד שנפטרה ועם אחייך ואחיותייך והיית נוסעת לירושלים, עיר הולדתך, פעם בשבוע. ובינתיים נולדו לך הרבה נכדות ונכדים ואת אהבת לשחק איתם בחידות מתמטיות (דרך דומינו למשל) ולהביא להם מתנות קטנות וממתקים.

בשנתיים האחרונות כבר לא ממש היית אתנו ונפרדנו ממך לאט לאט, קמעה קמעה. כאן המקום להודות לקהילת סעד על הטיפול והתמיכה. לחברותייך שהתמידו בביקורים שנים רבות, לצוות בית שקמה, לצוות המרפאה, לצבר ולעוד רבים. תודה רבה גם לך ריישל על הטיפול המסור והאוהב, כאילו זו היתה סבתא שלך (כך אמרת תמיד).

רחל, רחל, אמא, אורך כבר לא יהל. נשארנו יתומים. אבל אנחנו הילדים, הנכדים והנינים מבטיחים להמשיך להפיץ את האור שלך ושל אבא ולהשתדל לעשות רק טוב.